

практиці. Механізм реалізації не обмежується тільки юридичним блоком, бо на цей процес вагомо впливають політична та соціально-економічна ситуація, соціально-психологічна ситуація в країні, рівень правової та загальної культури, моралі, історичний етап розвитку суспільства та держави та ін. чинники. Важливі складові механізму реалізації – органи місцевого самоврядування, державні органи, що забезпечують застосування конституційних норм в процесі нормотворчості, правоохоронної та правозастосовчої діяльності (інституційний блок). Існує чотири форми реалізації, а саме: дотримання, використання, виконання та застосування.

Список використаних джерел:

1. Шаповал В. М. Сучасний конституціоналізм: монографія / В. М. Шаповал. – К.: Юрінком Інтер, 2005. – С. 126.
2. Тацій В. Я. Проблеми реалізації Конституції України / В. Я. Тацій, Ю. М. Тодика // Вісник Академії правових наук України. – 2002. – № 2 (21). – С. 20-21.
3. Тодика Ю. М. Конституція України: проблеми теорії і практики: монографія / Ю. М. Тодика. – Х.: Факт, 2000. – С. 334.
4. Механізми реалізації Конституції України [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://naub.oa.edu.ua/2012/mechanizmy-realizatsiji-konstytutsiji-ukrajiny/>
5. Литвиненко А. Реалізація Конституції України / А. Литвиненко // Право України. – 1999. – № 7. – С. 57.
6. Бориславський Л. В. Деякі теоретичні і практичні питання реалізації Конституції України / Л. В. Бориславський // Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні: Матеріали ІХ регіональної науково-практичної конференції (м. Львів, 13-14 лютого 2003 р.). – Львів: Юрид. факультет Львівського нац. ун-ту ім. І. Франка, 2003. – С. 121-122.
7. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
8. Тодика Ю. М. Конституційне право України: підручник / за ред. Ю. М. Тодики, В. С. Журавського. – К.: Ін Юре, 2002. – С. 75.

Приходько Ю.А.

студентка,

Науковий керівник: Пелех І.В.

кандидат юридичних наук, викладач,

Запорізький національний університет

ОСОБЛИВОСТІ ВИБОРЧОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ

У сучасній науці конституційного права України широко постає питання про визначення вектору виборчої системи, а точніше, який її вид більше підходить нашій державі. Узагалі, під поняттям виборчої системи слід розглядати систему суспільних відносин, пов'язаних з порядком організації і проведення виборів з метою формування представницьких органів публічної влади. Питанням виборчої системи України займалися такі вчені, як М. Баймуратов, М. Воронов, А. Георгіца, В. Журавський, Р. Калюжний, А. Колодій, В. Копейчиков; С. Лисенков, Г. Мурашин, Н. Нижник та інші [1, с. 38].

В.Ф. Федоренко вважає, що найбільш поширеними у світі виборчими системами є мажоритарна, пропорційна та змішана (мажоритарно-пропорційна) виборчі системи. Мажоритарна виборча система (відносної, абсолютної, кваліфікованої більшості) застосовується під час виборів одноособових та колегіальних представницьких органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Вона передбачає утворення одномандатних виборчих округів, на які поділяється вся територія країни чи відповідної адміністративно-територіальної одиниці, чи суб'єкта місцевого самоврядування, в яких громадяни голосують за конкретних кандидатів, що претендують на представницький мандат. Пропорційна виборча система (з «жорсткими» та «м'якими» виборчими списками) застосовується під час виборів колегіальних представницьких органів державної влади та органів місцевого самоврядування і передбачає утворення виборчих списків кандидатів від організацій політичних партій та їх виборчих блоків. Змішана виборча система передбачає комбінування пропорційної та мажоритарної виборчих систем у межах однієї держави [2, с. 54].

За мажоритарної системи відносної більшості обраним вважається кандидат, який отримав більшу кількість голосів за інших кандидатів. За цієї системи, як правило, не встановлюється обов'язковий мінімум участі у голосуванні. В Україні застосування цієї системи передбачено на виборах народних депутатів України (половини від складу Верховної Ради України), а також депутатів сільських, селищних рад, половини від кількості депутатів (загального складу) інших місцевих рад та сільських, селищних, міських голів.

Мажоритарна система кваліфікованої більшості передбачає, що обраним вважається кандидат (список кандидатів), який отримав кваліфіковану кількість голосів, яка перевищує абсолютну більшість (2/3, 3/4 тощо). За пропорційною виборчою системою депутатські мандати розподіляються пропорційно кількості голосів виборців, зібраних партіями у межах виборчого округу. Частиною 3 ст. 1 Закону України «Про вибори народних депутатів України» передбачено, що 225 депутатів обираються за пропорційною системою у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі за виборчими списками кандидатів у депутати від політичних партій.

Змішана виборча система – це поєднання пропорційної та мажоритарної виборчих систем. Існування цієї системи опосередковано недосконалістю жодної із вищезазначених виборчих систем. Сьогодні більш ніж як у двадцяти країнах світу застосовується змішана виборча система. Використання такої виборчої системи є показником того, що у державі відбувається пошук та становлення нових виборчих систем [3, с. 41].

Отже, в історії виборчого права є три найбільш відомі виборчі системи виборів: мажоритарна (Франція, США), пропорційна (Туреччина, Німеччина) та змішана (Польща, Литва). Але дивлячись на різні аспекти та умови розвитку українського політикуму, важко визначити чітку виборчу систему. До різних гілок влади застосовується своя виборча система, тому Україна відноситься до країн зі змішаною виборчою системою.

Конституційно-правова практика і теорія визнає три види мажоритарної виборчої системи, дві з яких (абсолютної і відносної більшості голосів) застосовуються в Україні. Загалом питання ефективності мажоритарної виборчої системи у науці конституційного права залишається дискусійним,

оскільки ця система має ряд недоліків, зокрема не відображає політичну структуру суспільства.

Пропорційна виборча система, яка з'явилася на противагу мажоритарній виборчій системі через недосконалість останньої, передбачає, що на виборах конкурують за відповідний мандат не окремі кандидати, а політичні партії (виборчі блоки).

Тому питання щодо ідеальної моделі виборчої системи для нашої держави залишається відкритим та дискусійним.

Список використаних джерел:

1. Конституційне право України: навч. посіб. / Н.К. Шаптала, Г.В. Задорожня. – Дніпропетровськ : ТОВ «ЛізуновПрес», 2012. – 472 с.
2. Конституційне право України. Підручник. 2-ге видання, перероблене та доопрацьоване. Погорілко В.Ф., Федоренко В.Л. Видавництво : К.: Правова єдність Рік видання : 2010 Сторінок : 428.
3. Конституційне право України. Повний курс: навч. посіб. / О.В. Совгіря, Н.Г. Шукліна. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 544 с. – Бібліогр. в кінці глав.
4. ЗУ «Про вибори народних депутатів».

Ситнік Д.Р.

студент,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПАРЛАМЕНТІВ ІТАЛІЇ ТА ФРН

Сучасний парламент – це вищий орган народного представництва, який виражає суверенну волю народу, покликаний регулювати найважливіші суспільні відносини шляхом прийняття законів, здійснює контроль за діяльністю органів виконавчої влади та вищих посадових осіб.

Сьогодні у світі існують переважно однопалатні та двопалатні парламенти. Однопалатні парламенти існують у таких державах, як Україна, Ізраїль, Болгарія, Греція, Данія, Португалія, Туреччина, Швеція, Єгипет, Нова Зеландія та ін. Значною перевагою однопалатного парламенту є спрощена законодавча процедура, що дає можливість швидко реагувати на явища та процеси в суспільстві, які потребують негайного нормативного врегулювання. Зазвичай, однопалатні парламенти властиві державам, які є невеликими за розмірами та мають однонаціональний склад населення.

Двопалатні парламенти властиві державам як з унітарним, так і з федеративним устроєм. Такі парламенти мають близько 60 держав світу, серед яких Аргентина, Бразилія, Іспанія, Румунія, Польща, Франція [1, с. 77].

Парламент Італії складається з двох палат – Палати депутатів (нижньої палати) і Сенату (верхньої палати). Палата депутатів включає 630 членів (12 депутатів представляють італійців, котрі мешкають за кордоном), а Сенат включає 315 членів, котрі обираються на п'ять років шляхом загального